

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473782112/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

sede Kjørel, hvori Guldstykker var syet ind, og de fugtige Fingre zittrede.

»Han er syg, det er Vanvid, et glødesløst Vanvid, omspændt af Angest og onde Drømmels»

Og de fjernede sig i Hast og stode ved Forbrylernes Brix, hvor de i lang Række sov Side ved Side. Som et vildt Dyr foer een op af Savne, udstødende et følt Skrig; han slog med sine spidse Albuer til Kammeraten, og denne vendte sig søvniq:

»Hold Kjøft dit Qvæg og sov! – det er hver Nat –!«

»Hver Nat« gjentog han, »ja hver Nat kommer han, hylér og qvæler mig. I Hidsighed har jeg gjort eet og andet, vredt Sind er jeg født med, det har bragt mig anden Gang herind; men har jeg gjort galt, saa har jeg jo min Straf. Kun eet har jeg ikke bekvændt. Da jeg sidst kom ud herfra og forbi min Husbonds Gaard, saa kogte der op i mig eet og andet – jeg strog en Svovtikke hen ad Maren, den løb lidt nær Straataget. Alting brændte, der kom Hidsighed over det, ligesom den kommer over mig. Jeg hjalp med at redde Qvæg og Indbøe. Ingen Levende brændte uden en Flok Duer, der fløi ind i Iklen, og saa Lænebunden. Den havde jeg ikke tænkt paa. Man kunde høre den hyle – og dette Hyl hører jeg altid endnu, naar jeg vil sove, og kommer jeg isøvn, saa kommer ogsaa Hunden, saa stor og haadden; han legger sig paa mig, hylér, trykker mig, qvæler mig. – Saa hør dog hvad jeg fortæller, snue kan Du, snue den hele Nat, og jeg ikke et kort Qvarteer.« Og Blødet skinnede den Hidsige frem i Øinene, han kastede sig over Kammeraten, og slog ham med knyttet Haand i Ansigtet.

»Væde Mads er blevet gal igjen!« hed det rundt om, og de andre Kjeltringer greb fat i ham, brødes med ham, krumbøiede ham, saa Hovedet sad ned imellem Benene, der bandt de det fast, Blødet var ved at springe ham ud af Øine og alle Porer.

»I dræbe ham,« maalte Præsten, »den Ulykkelige!« og idet han forhindrende udstrakte Haanden over Synderen, han som alt her loed for haardt, vespæde Scenen om; de fløi gjennem rige Sale og gjennem fattige Stuer; Vellyst, Misundelse, alle Dødsynder skred dem forbi, en Dommens Engel læste deres Synd, deres Forsvar, dette var vel ringe for Gud, men Gud læser Hjerterne, han

kjender Alt tilhobe, det Onde, der kommer indenfra og udenfra,
han, Naaden, Alhjærligheden. Præstens Haand skjælvede, han vo-
vede ikke at udstrække den, at rive et Haar af Synderens Hoved.
Og Taarterne strømmede fra hans Øine, som Naadens og Kjærlig-
hedens Vande, der slukke Helvedes evige Ild.

Da galede Hanen.

»Forbarmende Gud! Du vil give hende den Ro i Graven, som
jeg ikke har kunnet indløse.»

»Den har jeg nu,« sagde den Døde, »det var dit hårde Ord,
din mørke Mennesketro om Gud og hans Skabninger, der drev
mig til dig! kjend Menneskene, i selv de Onde er der en Deel af
Gud, en Deel, der vil seire og slukke Helvedes Ild.»

Og et Kys blev trykket paa Præstens Mund, det lyste omkring
ham, Guds klare Sol skinnede ind i Kammeret, hvor hans Hustru,
levende, mild og kjærlig, vakte ham af en Drøm, sendt fra Gud.